

Četrtič, tožeča stranka navaja, da je pri določitvi verjetnosti nadaljevanja škode Svet kršil člene 3(1), 3(2), 3(5) in 11(2) temeljne uredbe in napravil očitno napako pri presoji dejstev. Po mnenju tožeče stranke je Svet ob neobstoju ukrepov na podlagi ugotovitve o nadaljevanju škode v obdobju preiskave v zvezi s pregledom (v nadaljevanju: OPP) nepravilno ugotovil verjetnost nadaljevanja škode za industrijo EU na podlagi makroekonomskih podatkov, ki so vključevali podatke proizvajalcev, ki niso del industrije EU, in na podlagi nepreverjenih podatkov. Poleg tega so bili mikroekonomski kazalniki ovrednoteni na podlagi podatkov iz nereprezentativnega vzorca proizvajalcev EU.

Petič, tožeča stranka navaja, da je s tem, ko je dovolil zaupno obravnavo identitete proizvajalcev EU, pritožnikov, Svet kršil člen 19(1) temeljne uredbe in kršil pravico do obrambe, saj je dovolil zaupno obravnavo brez upravičenega razloga in ne da bi temeljito preučil zahteve po zaupnosti.

Šestič, navaja, da je Svet pri določitvi sistema kontrolne številke izdelka (v nadaljevanju: KŠI) za razvrstitev zadevnega izdelka, kršil člena 2(10) in 3(2) temeljne uredbe ter načelo vestnosti in dobrega upravljanja. Tožeča stranka meni, da je uporabljen sistem KŠI in prerazvrstitev določenih kategorij obutve med preiskavo onemogočila pošteno primerjavo med normalno vrednostjo in izvozno ceno. Poleg tega je to po mnenju tožeče stranke onemogočilo objektivno preverjanje tako obsega dampinškega uvoza in učinka dampinškega uvoza na cene na domačem trgu za podobne izdelke kot tudi posledičnega vpliva tega uvoza na domače proizvajalce teh izdelkov. Tožeča stranka poleg tega navaja, da Svet ni skrbno in nepristransko preučil vseh pomembnih elementov in ustrezno obrazložil razlogov, zaradi katerih je bilo treba spremeniti sistem KŠI, ki ga je predlagala tožeča stranka.

Nazadnje, tožeča stranka trdi, da je pri izbiri primerljive države Svet kršil načelo vestnosti in dobrega upravljanja, napravil očitne napake pri presoji dejstev in kršil člen 2(7)(a) temeljne uredbe. Tožeča stranka meni, da je Svet pri izbiri Brazilije kot primerljive države storil resno procesno napako, saj ta izbor za to zadevo ni bil opravljen primerno in razumno.

Tožba, vložena 16. marca 2010 – M proti EMEA

(Zadeva T-136/10)

(2010/C 148/63)

Jezik postopka: angleščina

Stranki

Tožeča stranka: M (zastopnika: C. Thomann, Barrister in I. Khawaja, Solicitor)

Tožena stranka: Evropska agencija za zdravila (EMA)

Predlogi tožeče stranke

- V skladu s členom 340 PDEU naj se dodeli odškodnina za škodo, nastalo zaradi kršitev, in sicer v znesku, ki ga bo izračunalo Splošno sodišče, oziroma v kakem drugem znesku, za katerega Splošno sodišče meni, da je primeren;
- dodelijo naj se tudi obresti za te zneske, po obrestni meri, ki se uporablja v skladu s členom 35A Supreme Court Act 1981, ali v drugem znesku, za katerega Splošno sodišče meni, da je primeren;
- toženi stranki naj se naloži plačilo stroškov;
- poleg tega naj se določijo dodatni ukrepi, za katere Splošno sodišče meni, da so koristni.

(¹) UL 2009 L 352, str. 1.

(²) Uredba Sveta (ES) št. 384/96 z dne 22. decembra 1995 o zaščiti proti dumpinškemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske skupnosti (UL 1996 L 56, str. 1).

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

V obravnavani zadevi tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj ji v skladu s členom 340 PDEU dodeli odškodnino za škodo, nastalo zaradi nesreče pri delu. Trdi, da je utrpela škodo zaradi kršitve tožene stranke, in sicer kršitve obveznosti, ki jih ima glede nje kot pri toženi stranki zaposlene osebe.

Tožeča stranka se med drugim sklicuje na člen 6(3) Direktive 89/391/EGS⁽¹⁾, člen 15 Priloge I k Direktivi 89/654/EGS⁽²⁾ in člen 3 Direktive 89/655/EGS⁽³⁾ o minimalnih zahtevah za varnost in zdravje na delovnem mestu.

Ker tožena stranka ni izpolnila svojih obveznosti glede zdravja in varnosti v zvezi z oceno in zmanjšanjem tveganja, primernostjo dane opreme in zagotovitvijo urejenih delovnih površin, je kršila obveznosti iz Health and Safety Law (zakon Združenega kraljestva o zdravju in varnosti), in splošno dolžnost skrbnega ravnanja. Tožeča stranka trdi, da je zaradi navedenih kršitev utrpela telesno poškodbo, finančno izgubo in nepremožensko škodo, ter navaja, da je na podlagi tega upravičena do odškodnine.

⁽¹⁾ Direktiva Sveta 89/391/EGS z dne 12. junija 1989 o uvajanju ukrepov za spodbujanje izboljšav varnosti in zdravja delavcev pri delu (UL L 183, str. 1).

⁽²⁾ Direktiva Sveta 89/654/EGS z dne 30. novembra 1989 o minimalnih zahtevah za varnost in zdravje na delovnem mestu (prva posebna direktiva v smislu člena 16(1) Direktive 89/391/EGS), (UL L 393, str. 1).

⁽³⁾ Direktiva Sveta 89/655/EGS z dne 30. novembra 1989 o minimalnih varnostnih in zdravstvenih zahtevah za uporabo delovne opreme delavcev pri delu (druga posebna direktiva v smislu člena 16 (1) Direktive 89/391/EGS), (UL L 393, str. 13).

Tožba, vložena 17. marca 2010 – CBI proti Komisiji

(Zadeva T-137/10)

(2010/C 148/64)

Jezik postopka: francoščina

Stranki

Tožeča stranka: Coordination bruxelloise d'Institutions sociales et de santé (CBI) (Bruselj, Belgija) (zastopnika: D. Waelbroeck, odvetnik, in D. Slater, solicitor)

Tožena stranka: Evropska komisija

Predloga tožeče stranke

— Odločba tožene stranke z dne 28. oktobra 2009, s katero so bile na podlagi člena 86(2) ES za združljive s skupnim trgov razglašene nezakonite državne pomoči, ki jih je Belgija dodelila nekaterim javnim bolnišnicam regije glavnega mesta Bruselj, in je bila zavrnjena pritožba tožeče stranke, naj se razglasi za nično;

— Komisiji naj se naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Tožeča stranka s to tožbo predlaga razglasitev ničnosti Odločbe Komisije C(2009) 8120 konč. COR z dne 28. oktobra 2009, s katero je bilo za združljivo s skupnim trgov razglašeno celotno financiranje javnih bolnišnic omrežja IRIS regije glavnega mesta Bruselj s strani belgijskih organov iz naslova nadomestil za bolnišnične in nebolnišnične storitve splošnega gospodarskega pomena (SSGP) [Državna pomoč NN 54/2009 (ex-CP 244/2005)].

Tožeča stranka v utemeljitev svoje tožbe zatrjuje, da odločba Komisije vsebuje očitne napake pri presoji oziroma je vsaj nezadostno obrazložena.

Tožeča stranka zlasti navaja, da trditve Komisije, da ni treba preizkusiti učinkovitosti prejemnika pomoči, na primer s tem, da se ga pri analizi državne pomoči z vidika člena 86(2) ES primerja s „povprečnim, dobro vodenim podjetjem, ki je ustrezno opremljeno“, državam članicam omogoča, da krijejo vse stroške podjetja, ki so mu naložene naloge javne službe, naj so še tako pretirani in nesorazmerni, in jo je treba zato zavrniti.

Tožeča stranka trdi, da bi moralo biti nadomestilo za naloge javne zaradi izogibanja kakršnemukoli izkrivljanju konkurence na trgu v mejah nujno potrebnega v primerjavi s stroški, ki bi nastali učinkovitemu gospodarskemu subjektu, in da v obravnavanem primeru ni bilo tako.